

Partimiz 94 Yaşında

Türkiye Komünist Partisi, 94. kuruluş yıldönümünde yeni Atılım'ların eşliğinde. Birçok alanda yoğun faaliyet süreçleri birbirine paralel yürüyor.

Birincisi; Altı aydır süren dinamik yeni bir Parti Programı tartışması süreci yaşıyoruz. Parti örgütlerimiz, birimlerimiz, yoldaşlarımız taslak üzerinde yazılı görüş ve öneriler bildiriyorlar, katkılar yapıyorlar. Yazılı katkılar ve raporların oluşumunda ülkenin her yanında ve yurtdışında gerçekleştirilen tartışma toplantıları eğitici bir karakter kazandı.

İkincisi; İşçi yataklarında, yığınlar arasında çalışma aksamadan sürüyor. Yerleşim birimlerinde hummalı bir faaliyet yürütülüyor, mahalle meclisleri, kent konseyleri, park forumları, yoldaşlarımızın aktif katılımı ile çalışıyor.

Üçüncüsü; Sınıf içinde sendikal ve politik çalışma, organize sanayii bölgelerinde, atölye, tersane, depo ve şantiyelerde geliyor. Yoldaşlarımız direnişlerde, protestolarda, hak arama eylemlerinde en ön saflarda yerlerini alıyorlar. Dar grup çıkarları gözetmeden sınıf mücadelesini örgütüyorlar.

Dördüncüsü; 30 Mart Yerel Seçimleri ve 10 Ağustos Cumhurbaşkanlığı Seçimleri kampanyaları dönemi, parti örgütlerimiz ve yoldaşlarımız için, sınıfsal ve politik bağlaşıklarımız ile Kürt Özgürkük Hareketi ve Türkiyeli Devrimci Güçler ile sahada çalışma olanaklarını geliştirdi. Partimiz, bu süreci yığınlar içinde çalışma alanında önemli bir deney hanesine yazdı.

Beşincisi; Parti örgütlerimiz, yeni yoldaş ve aktivistlerin pratik süreçlerde çalışmalarını desteklemek için politik ve ideolojik eğitim çalışmalarına ivme kazandırdı. "Komünist Partisi Manifestosu" 'ndan sonra, Lenin'in "Ne Yapmalı?" eseri eğitim programımıza dahil edildi. ATILIM'da yayınlanan politik yazılar, güncel gelişmelerin tahlili açısından politik eğitim konusu olarak ele alınıyor. Devrimci güçler içinde "sağ", "sol", liberal, reformist, milliyetçi, ulusalcı, teslimiyetçi eğilimlerin arttığı bu dönemde, saflarımızı arı tutmak, oportünizmin her türlü zehirine karşı dayanıklı

Açıklama

İnşaat İşçileri İle Dayanışmayı Yükselt !

06 Eylül 2014 tarihinde, akşamın geç saatlerinde yine bir iş cinayeti yaşandı. Can pazarında 10 inşaat işçisi kardeşimiz cinayete kurban gitti. Ondokuz ile kıkdört yaş arası on fidan daha toprağa düştü. Kimisi ailesini geçindirmek, kimisi anne ve babasına destek olmak, kimisi de öğrenim masrafı giderlerini karşılamak için asgari ücretten çalışmaya zorlanmıştı. Çoğu gurbetçiydi. Arkalarında gözü yaşlı ana, baba, kardeş, eş ve çocuklar bırakarak gittiler. Mesai arkadaşları kurtulduklarına bile sevinemediler. 6 Eylül gecesi, Mecidiyeköy Torunlar Şantiyesinde, kin, öfke ve üzüntü hakimdi.

İş güvenliği için hiç bir tedbir almayan Torunlar İnşaat, yük taşımak için kullanılan "caraskal" tabir edilen "Alimak" yük asansörüne 1,2 ton yük dışında 10 tane de inşaat işçisi kardeşimizi yüklemiş. Bakımsız, güvensiz iş makinesi, teli kopunca kardeşlerimizi toprağa düşürdü. Binlerce işçi, sınıf kardeşlerinin iş cinayetlerine kurban gitmesi üzerine İstanbul'un her semtinden, şantiyelerden, işçi yatağı mahallelerden Mecidiyeköy'e akın etti.

Güvenlik güçleri ne yaptı? Su sıktı, gaz sıktı, plastik mermi ve elektrikli cop kullandı. Önemli olan Torunlar inşaatın sahibi patronun, sadece, yeni Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın İmam Hatip Lisesinden arkadaşı olması değildi. Burada sınıfa karşı sınıf duruşu vardı. Güvenlik güçleri, cinayete kurban giden inşaat işçisi kardeşlerimizin karşısına, burjuvazinin, patronların, onların iktidarının kolluk kuvveti olarak ortaya çıkıyordu. Halbuki, orada işçi ve emekçilere acımasızca saldıran polislerin yakınları da bu cinayet sonucu katledilmiş olabilirdi.

8 Eylül, pazartesi günü Hükümet Sözcüsü Bülent Arınç mikrofon ve kameraların karşısına geçti, başladı konuşmaya... Öyle bir konuştu ki, sanki bir sendikacı, bir işçi lideri konuşuyor. Torunlar cinayetinin Soma ile bağlantısını kurdu, patronları yerden yere vurdu, hesabı sorulacak dedi, Torunlar şantiyesinde yüklenici firma Torunlar'ın sadece 180 işçisinin çalıştığını, onun dışında 35 tane taşaron firma olduğunu, taşaron firmalarda 1300'ü aşkın işçinin çalıştırıldığını, iş güvenliğinin olmadığını, taşaron sisteminin gözden geçirilmesi gerektiğini... saydı da saydı. Ama bir tek konuda görüş belirtmedi. "Bu iş cinayetleri neden oluyor?" sorusunun yanıtı olan; BURJUVAZİNİN, PATRONLARIN KAR HIRSI BU İŞ CİNAYETLERİNİN GERÇEK SEBEBİDİR ! diyemedi. Diyemez de. Çünkü o ve onun mensubu olduğu AKP ve Hükümeti, tam da bu patronların sermayelerinin, kazançlarının, mülklerinin bekçiliğini yapıyor.

Türkiye ve Kürdistan'ın her yeri birer şantiye. TOKİ inşaatları Belediye denetimlerinden muaf. Patronlar ve onların partisi AKP, bakanlar, milletvekilleri milyarlar kazanıyor. İŞÇİLER İSE NET 846 TL ASGARİ ÜCRETE önce

Sınıf İçinde Örgütlenmek, Sınıf Bilincini Geliştirmek

o Ali Oktay Kaya

Türkiye Komünist Partisi sınıf içinde örgütlenmeyi temel örgütlenme alanı olarak ele almaktadır. Bu cümleyi okuyan her yoldaş, “Bundan daha doğal ne olabilir. İşçi Sınıfının Partisi tabii ki sınıf içinde örgütlenecektir” diyecektir. Doğrudur. Programımız, tüzüğümüz de bu temel üzerine kurulmuştur. Partimiz kurulalıberi yayınlanan tüm siyasi belgelerde de bunu okuyabiliyoruz. Ne ki, burada üzerinde durmak istediğimiz, bu görevin, Türkiye Komünist Partisi’nin varlığının sebebi olan bu konunun ilkeselliği değil, bu görevin pratikte nasıl yaşama geçirileceği konusudur.

Sınıf içinde örgütlenmenin temel amacı işçi sınıfının içine sınıf bilincini taşıma görevimizdir. Lenin, “Ne Yapmalı?” adlı eserinde bu konunun önemini işlemiştir. Lenin, bu eseri 1902 yılında kaleme almıştır. Buradan yola çıkarak, bu eserde dile getirilen görüşlerin, bugünün koşullarında önemi ve geçerliliği sorusu ortaya atılabilir. Biz, bu soruya her halukarda “evet geçerlidir” yanıtını veriyoruz. Kuşkusuz ki, o günün Rusyası ile bugünün Türkiye’si arasında belirli farklılıklar vardır. O günün Rusyası için söylenmiş ama bugünün Türkiye’si için geçerli olamayacak yanlar vardır. Ancak, “Ne Yapmalı?” eserinin alt başlığı olan “Hareketimizin Canalıcı Sorunları” altında formüle edilen ana tezler, bugünün komünistlerinin görevleri açısından, o günden daha az “canalıcı” değildir. Örneğin, Lenin’in, Eduard Bernstein ve çevresi ile ilgili, onların o dönemde kapitalizm ile uzlaşma yönünde geliştirdikleri görüşlerin mahkum ettiği tezlerin bugün için de aynı canalıcı önemini koruduğunun altını çizmemiz gerekir. Lenin’in, bu vesileyle “Reform ve Devrim”, “işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi”, “işçi sınıfı açısından devrimci teorinin önemi” konularında geliştirdiği tezlerin, bugün için de ülkemizde devrimci güçler arasındaki tartışmaya ışık tutacağına inanıyoruz.

Bu görüşlerin yanı sıra, özellikle ülkemiz devrimci güçleri açısından, Lenin’in “işçi sınıfının sınıf bilinci” ile ilgili geliştirdiği görüş ve tezler büyük önem taşımaktadır. Kapitalist dünyanın ekonomik krizi, bugün kendisine alternatif bir siyasal sistemin ve onu yaşama geçirecek güçlerin şekillenmesini önemini katbekat artırıyor.

Marksizm-Leninizm, kapitalizmin, sosyalizm tarafından aşılması mücadelesinde temel güç olarak işçi sınıfının belirleyici rolüne işaret eder. Günümüzde işçi sınıfının niteliği ve işçi sınıfının toplumsal olaylardaki rolü konusunda çeşitli kafa karışıklıkları yaratıldığı için, öncelikle bu konuya Marksizm’in kuramcılarına dayanarak açıklık kazandırmayı önemli buluyoruz.

Marks ve Engels, işçi sınıfını, kapitalist toplumda, üretim araçlarına sahip olmadan, işgücünü kapitalist üretim araçlarının mülk sahiplerine satmak zorunda kalan ve onlar tarafından sömürülen sınıf olarak tarif ederler.

Lenin, buradan yola çıkarak, “Büyük Girişim” adlı makalesinde ayrıntılı bir niteleme yapmıştır. Lenin, bu makalesinde sınıfları şöyle nitelemiştir: “Sınıf olarak, toplumsal üretimin tarihsel olarak belirlenmiş sisteminin içinde, (büyük oranda yasalarla belirlenmiş ve tariflenmiş) üretim araçları ile olan ilişkileri, emeğin toplumsal örgütlenmesi içindeki

üstlendikleri rol ve bunlara bağlı olarak toplumsal zenginliklere hangi biçimde ulaştıklarına ve bundan ne kadar pay aldıklarına bağlı olarak, toplumdaki yeralımlarına göre birbirleriyle farklılaşan, büyük insan grupları tarif edilir. Sınıflar, belirli bir toplumsal ekonomik sistemin içinde, farklı yeralımlarına göre, belli bir kesiminin, diğer bir kesimin emeğini satın alabilmeleri koşullarında insanlardan oluşan gruplardır.” (V.İ.Lenin, Tüm Eserler, Cilt 29, Sayfa 410, Dietz Verlag Berlin, Almanca baskı)

Dolayısıyla, üretim araçlarına sahip olmayan, işgücünü, emeklerini üretim araçlarının sahiplerine satmak zorunda olan ve onlar tarafından sömürülenlere, işçi sınıfına dahil insanlar diyebiliriz. Bu insanlar, işletmelerde yönetenler değil, yönetilenlerdir. Ve bu insanlar toplumsal zenginlikten kendilerine düşen payı ancak kol ve kafa emekleri ile elde edebilirler. Bu kol ve kafa emeklerini de yaşamlarını sürdürmek için, üretim araçlarının sahiplerine hergün yeniden satmak zorundadırlar.

Bu nitelemelerden yola çıktığımızda, bugün işçi sınıfının sadece sanayii proletaryasından oluşmadığını tespit edebiliriz. Ücretli memurların sayısal olarak büyük oranı da günümüzde işçi sınıfına dahildir. Özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde ve Türkiye gibi, gelişmiş kapitalist ülke olma aşamasının eşliğinde olan ülkelerde bu oran, emekçi nüfusun çok daha büyük bir kesimini teşkil etmektedir. Bu olgu kapitalizmin tüm tarihi boyunca böyle değildi. Kapitalizmin ilk gelişme ve onu takip eden uzun yıllarda, memurlar, işçi sınıfına tepeden bakan, ayrıcalıklara sahip olan bir katmandı.

Geçtiğimiz onyıllarda ücrete bağımlı memurların sayısal oranı sanayii proletaryasına göre oldukça fazla artmıştır. Bu gerçek, sanayii proletaryasının sınıf savaşımındaki belirleyici niteliksel ağırlığını kesinlikle hiç bir şekilde azaltmamıştır. Sanayii proletaryası, kapitalist üretim ve kazanç yaratma süreçlerinin merkezinde, çoğunlukla kapitalist sanayii tekellerinde istihdam edilmiş ve sendikal mücadele açısından da en fazla deneyim sahibi olan kesimdir.

Buna paralel olarak, belirli sektörlerde istihdam edilmiş memur gruplarının grev ve sınıf savaşımının diğer alanlarındaki önemi de artmaktadır. Özellikle, kapitalizmin bilişim ve banka sektörleri gibi hassas sektörlerinde, “sınır uçlarında”, söz konusu ettiğimiz bu nitelikte ücretli memurlar emeklerini satmaktadırlar.

İşçi sınıfının bir bütün olarak bugünkü sınıf savaşımı koşullarında kapitalizmi yıkıp, insanın insan tarafından sömürülmediği, sosyalist toplum düzeni için görevlerini yerine getirebilmesi, ancak Karl Marks’ın ifade ettiği gibi, işçi sınıfının bu sınıf bilincini elde etmesine bağlıdır. Bunun için de, Karl Marks, işçi sınıfının ancak “kendinden sınıf” yerine “kendisi için sınıf” bilincine yükseldiği zaman, bu görevlerini yerine getirebileceğini tespit eder. Başka bir deyişle, işçi sınıfı, sermaye ile çıkar çelişkileri olan diğer toplumsal katmanlar ile birlikte, iktidarı ele geçirme ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti, toplumsal mülkiyete çevirme becerisi bilincini elde ettiği zaman, bu görevini yerine getirebilir.

Lenin döneminde de durum bundan farklı değildi. Onun için, “Ne Yapmalı?” eserinin merkezine de işçi sınıfının bilincini geliştirme sorunsalını koymuştur.

Lenin’e göre, temel-geleneksel bilinçten daha yüksek, daha fazla idrak ve bilgiyi gerektiren sınıfsal kavrayışlara gereksinim vardır. Bir işçi veya memur, işyerini veya fabrikayı kapatacağı için patronuna karşı sadece öfke duyuyorsa, “zaten yapılabilecek fazla birşey yok” düşüncesiyle kendini

12 Eylül'ün Yıldönümünde Görev Başına !

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin üzerinden 34 yıl geçti. 12 Eylül terör ve imha hareketinin yaraları kapanmadı. Yasaları hala geçerli. Bu ülke hala 12 Eylül faşist anayasası ile idare ediliyor. Gerici, dinci AKP Rejiminin altyapısı 12 Eylül faşist diktatörlüğü tarafından hazırlanmıştır. Recep Tayyip Erdoğan, bugün, 12 Eylül ile döşenen yolun asfaltını döküyor, çevre düzenlemesini yapıyor. İmam Hatiplerin yaygın hale gelmesi 12 Eylül döneminde olmuştur. Kürt ulusunu imha politikası 12 Eylül döneminde uygulamaya konmuştur. İşçi sınıfının sendikal ve politik hareketi üzerindeki terör ve imha 12 Eylül'ün eseridir. Bugün AKP Rejimi bunu geliştirerek sürdürüyor.

12 Eylül'ün panzehiri CHP değildir. CHP kuyrukçuluğu, "Cumhuriyet" söylemleri, aynı suda yeniden yıkanmak anlamına gelir. Tarihten ders almamış olmak demektir. Bu tescilli katil paşaları göreve getiren CHP olmuştur. Bu paşalar kendilerini CHP'li görmüşlerdir. 12 Eylül davasında, Ergenekon ve Balyoz'da paşalar, askerler, onların sivil ve resmi işbirlikçileri ile beraber yargılanan doksan küsur yıllık CHP'nin kemalist devlet doktrini olmuştur.

Bugün, 12 Eylül'ün yıldönümünde, bir daha 12 Eylül'leri yaşamamın istiyorsak, devrimcilerin, burjuva ideolojisi ile tüm bağlarını kesmeleri gerektiğinin altını çiziyoruz. Başta Türkiye Komünist Partisi olmak üzere, işçi sınıfının politik örgütlenmesinin üzerindeki yasal engellerin kaldırılmasını savunuyoruz. 12 Eylül ile kurumsallaşan tüm yasaları reddediyoruz. İş, çalışma, eğitim, sağlık, ceza hukuku, belediyeçilik, seçimler, partiler, sendikalar, dernekler ve daha bilimum yasalar yırtıp atılmalıdır. Kürt halkı politik, kültürel, toplumsal haklarını yasalar çerçevesinde elde etmelidir.

Bu anlamda, 12 Eylül'ün yıldönümü işçi sınıfının politika ve sendikal örgütlenmesinin güçlendirilmesi için bir vesile olmalıdır. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri, bu yıldönümünü veri alarak kendi politika ve pratiklerini özeleştirel biçimde ele almalıdır. İşçi sınıfının bağımsız sosyalist bilimi temelinde, mücadelenin adım adım örülebilmesi, ilkelerden taviz vermemek ile sıkı sıkıya bağlıdır. Burjuvazinin zehirli okunu yiyen, onun dümen suyunda dolaşan hareketler, sınıf hareketine katkıdan fazla zarar getirirler. Eğer, 12 Eylül 1980'de de sınıf hareketleri ilkesel temelde mücadelelerini geliştirmiş olsalardı, işçi sınıfının yükselen devrimci yığın hareketi, 12 Eylül faşist diktatörlüğünü ezip yerle bir ederdi. O zaman başarısız olan görev bugün önümüzde duruyor. Görev başına !

SÜTAŞ İşçilerinden Mektup Var: SÜTAŞ'da Neler Oluyor?

SÜTAŞ Süt ve Süt Ürünleri A.Ş., yaklaşık 40 yıl önce Bursa-Karacabey'de kurulan ve şu anda ülkemizin en büyük süt ve süt ürünleri üreticisi firmasıdır. Burada çalışan işçiler ağır çalışma koşulları altında günde 10,12,14 saat hatta daha fazla süreli çalışma şartları altında çalışan işçilerdir. Çünkü burada çalışma şartları iş kanununa göre değil işin bitmesine göre düzenlenmektedir. Buna karşı çalışan işçiler fazla mesai ücretlerini bile tam olarak alamamaktadır ve itiraz edenler, "çalışıyorsan çalış, yoksa kapı orada" şeklinde tehditlerle sindirilmektedir.

İşte bu çalışma şartlarına karşı işçilerin talepleri doğrultusunda 2012 yılında üyesi olduğumuz sendikamız TEKGIDA-İŞ bu işyerlerinde örgütlenme çalışmalarına başlamış ve üyelik yapmaya başlamıştır. Buna karşılık SÜTAŞ işvereni, 2012 yılı Mayıs ayında işten çıkartmalara başlamış, Eylül ayına kadar 30 arkadaşımızı işten çıkartmış, bir çok sendika üyesi baskılarla tazminatını alıp işi bırakmaya zorlamıştır. Bunun üzerine Eylül ayından sonra işten çıkartmaların artmaması için örgütlenme çalışmalarına sendikamız ara vermiş ve işten çıkarılan üyelere işe iade davalarını açmıştır. Bu davalarımızın geneli yerel mahkemelerde sendikal tazminat ve işe iade olarak kabul edilmiş ve şu anda yargıta onanması beklenmektedir. Bir tanesi de yargıtay tarafından onanmıştır.

2013 yılı Kasım ayından sonra sendika üyeliklerinin e-devlet üzerinden yapılmaya başlaması ile sendikalaşma sürecini tekrar başlattık. 2014 yılı Nisan ayında SÜTAŞ işverenleri tekrar tesbit edebildikleri üyelere işten atmaya başladı. Bunun üzerine TEKGIDA-İŞ sendikası da işten atılan işçilerle beraber fabrika önünde direniş başlattı. İşverenler içeride çalışan işçilerden zorla e-devlet şifrelerini istedi şifresini vermeyenleri işten atmakla tehdit etti. Bu kanun dışı uygulamalara karşı Çalışma Bakanlığı, SGK gibi kurumlara suç duyurularında bulunduk. Bu arada işveren vekilleri iftliklerden toplanan ve bio gaz üretiminde kullanılan 13 ton hayvan pisiğini oradan çekilmemiz için oturduğumuz yere döktü. Bu olayın sonunda TÜSİAD başkanlığı yapan SÜTAŞ patronu Muharrem Yılmaz TÜSİAD başkanlığından istifa etmek zorunda kaldı. Her ne kadar, biz böyle bir olay yapmadık dese de bu olay bizim gözlerimizin önünde gerçekleşmiştir. Bu ikinci dönemde de bugüne kadar toplam 55 arkadaşımız işten atılmış, ilk dönemde çıkarılan 30 işçi ile beraber toplam 85 işçi olmuştur. Halende içeride çalışanlar, "sendikaya üye olursanız işten atılırsınız" diyerek tehdit edilmektedir.

TEKGIDA-İŞ sendikası, işverenden atılan işçilerin tekrar işbaşı yaptırılmasını talep etmektedir. İşten atılan bütün arkadaşlarımız işbaşı yaptırılmadan da mücadelemizden vazgeçmeyi düşünmemektediriz. Çünkü SÜTAŞ işçisi bu mücadeleyi kazanınca ülkemizdeki milyonlarca emekçi kazanacaktır.

Tüketicilerimizden de SÜTAŞ emekçileri olarak bir tek talebimiz vardır. Bugün bu kapıların önünde mücadele eden işçiler işbaşı yaptırılana kadar lütfen SÜTAŞ ürünü almayalım. Bugün bir markete gittiğimizde veya herhangi bir ürün aldığımızda o ürünün içindeki alın terini düşünerek o ürünü almıyoruz. Çünkü bu ülkede tüketen milyonlarca tüketici aynı zamanda bu ürünlerin üretildiği fabrikalar ve işyerlerinde çalışmaktayız. Bizler SÜTAŞ mücadelesinde bu birlikteliği sağlayabilirsek bundan sonraki bir çok sendikal örgütlenmede ve hak mücadelesinde işverenler ve patronlar buna göre hareket edecek ve çalışanlarının hakkına el sürmeye cesaret edemeyecektir. Bu konuda göstereceğiniz hassasiyet için bütün işçi arkadaşlarımız adına hepinize teşekkür ederiz. Saygılarımızla bilgilerinize sunarız. 06/09/2014

SÜTAŞ İŞÇİLERİ

Emperyalizmin Karadeniz'de Stratejik Hedefi Ukrayna

o Mehmet Yalçındağ

Gerek politik gerekse coğrafi olarak Rusya ve Batı arasında sıkışan Ukrayna, Sovyetler Birliği'nin karşı devrime yenilmesinden ve 1991'de sözde "bağımsızlığını" ilan etmesinden sonra en derin krizlerden biriyle karşı karşıyadır.

Geçmişte Sovyetler Birliği'nin kuruluşu ve yıkılışında Ukrayna etkin bir rol oynamıştır. Sovyetler Birliği'nin kuruluş sürecinde Sovyetler Birliğinin tarım politikalarına karşı ilk ayaklanmalar da Ukrayna'da olmuştur. Sovyetler Birliğinin çöküşünün öncü sarsıntısı olarak adlandırılan Çernobil Nükleer faciası da Ukrayna'da yaşanmıştır. Çernobil faciasından birkaç yıl sonra Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği dağılmış; sosyalist ve emperyalist kutuplu Dünya, her iki kutubu kapitalist-emperyalist olan dünyaya dönüşmüştür.

O günden sonra da bir Küreselleşmeden söz edilmeye başlanmıştır. Bunun en önemli sonucu ise, Doğu Avrupa olarak adlandırılan Polonya, Litvanya, Letonya, Ukrayna gibi ülkelerin ABD-AB bloğuna geçmesi olmuştur. Bu geçiş süreci Litvanya, Letonya ve Polonya gibi ülkeler için fazla sancılı değilken, Ukrayna için sancılı olmuştur. Ukrayna bir Rusya yanlısı yönetimler bir ABD-AB yanlısı yönetimler tarafından yönetilir duruma düşmüştür. Yirmi yılı aşkın bir süredir kapitalist ulus devlet tarihinde siyasal istikrar yüzü görmeyen Ukrayna'nın, 2013 yılının sonunda yeniden yönetime karşı ayaklanmanın merkezi haline gelmesinin nedenlerini iyiden iyiye analiz ettiğimizde gördüklerimiz şunlardır. 2004'te emperyalistlerin Ukrayna'da "Turuncu

Devrim" dedikleri Batı yanlısı iktidar değişikliği olmuş ve bu 2010 seçimlerine kadar sürmüş ve iktidara Viktor Yanukoviç başkanlığındaki Rusya yanlısı yönetim gelmiş ve AB ile ilişkilere mesafe konulmuştur. Kasım 2013'te AB ile imzalanması beklenen Ortaklık Anlaşması'ndan vazgeçildiği açıklanınca ülkedeki AB yandaşları sokağa dökülmüştür. O gün bugündür AB ile Rusya arasında ekonomik ve siyasi mücadele alanına dönüşen Ukrayna'da, çatışmalar bitecek gibi görünmüyor.

46 milyon nüfusuyla Doğu Avrupa'nın en büyük ülkeleri arasında yer alan Ukrayna'da, 20 Kasım 2013'den bu yana baş gösteren protesto gösterilerinin arkasında başta Almanya olmak üzere AB ülkelerinin olduğu sır değil. Rusya'nın isteği üzerine anlaşmaya imza atmayan Ukrayna yönetimine karşı sokağa çıkanların başında eski başbakan Julia Timoşenko'nun Anavatan Partisi, eski dünya boks şampiyonu Vitali Kliçko'nun liderliğini yaptığı Ukrayna'da Reform için Demokratik Birlik (UDAR) ve faşist Swoboda partisi geliyor. Kısacası, başta Almanya olmak üzere AB ve yanısıra ABD emperyalizminin arkasında durduğu gerici-faşist güçler, 2004'de gerçekleşen sözde "Turuncu Devrim"i'nin bir benzerini daha yaparak, Rusya yanlısı iktidardan düşürmek istemişler ve bunu da geçtiğimiz Şubat ayında Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in başkent Kiev'den ayrılmasıyla, güçlü oldukları Kiev'de tamamen kontrolü ele geçirerek başarmışlardır. Yeni devlet başkanı Ukrayna'nın oligarklarından olan Batı yanlısı Pyotr Poreşenko olmuştur.

Ukrayna'daki durumu daha iyi anlamak için sosyalist sistemin karşı

devrime yenildiği 1990'a dönüp bakmakta yarar var. 1990'dan sonra Avrupa'nın tarihine bir daha bakıldığında görülen şudur: AB, ABD ve Almanya, sürekli eski Yugoslavya'nın parçalanması sırasında da görüldüğü gibi, etnik politika yapmışlar, milliyetçi, sağ muhafazakar, dinci güçleri desteklemişler ve en kısa zamanda iktidar değişimi için, hızlı bir biçimde devlete ait sanayi tesislerini dağıtarak özelleştirilmesini sağlamışlardır.

Bütün bunlar, Yugoslavya'dan başlanarak, Doğu Avrupa ülkelerinde benzer şekilde hayata geçirilmiştir. Bugün de Ukrayna'da benzer olayların ortaya konduğunu görmekteyiz.

Bütün bu ülkelerin tümünde oligarşik yapılar söz konusu. Bunlar çok zengin ve güçlüler; ancak kendilerini iktidarda tutmak, çıkarlarını korumak için politik güçlere, partilere ihtiyaç duymaktalar. Bu nedenle partileri finanse ediyorlar. Ukrayna'da iki önemli büyük oligark varlığı bilinmektedir. Bunlar Firtaş ve Ahmetov'dur. Her ikisi de ülkenin medyasına hakimdir. Sahip oldukları güç ve olanakları kullanarak kendi çıkarlarını koruyan güçleri hükümette tutuyorlar. Ukrayna'da şu anda olanlar, Hırvatistan, Bosna ve diğer ülkelerde olanların tekrarıdır. Ancak, Almanya olanlardan bir şey öğrenmemiş gibi davranıyor. Özel olarak dincilik ve milliyetçilik körükleniyor. Almanya bu işi Katolik kilisesine bağlı Renovabis Vakfı üzerinden yapıyor. Sosyalist ülkelerin dağılmasından sonra 1993'te kurulan vakfın programında asıl olarak eski sosyalist ülkelerde Hristiyanlığın yayılması hedefleniyor. Bu vakıf, son 20 yılda 500 milyon Avro, Doğu ve Orta Avrupa ülkelerine kilise ve cemaatler

Emperyalizmin Karadeniz'de Stratejik...(4. sayfadan devam)

kurmak için harcamış, Ukrayna'da da papazlıklar kurmuştur.

Ukrayna, Almanya'nın bölgeye yönelik politikaları açısından büyük önem taşımaktadır. Ukrayna'nın sözde "bağımsızlığını" kazanmasından bu yana Ukrayna ile yakın ilişkiler geliştirmeye çaba gösteren Almanya, Ukrayna'nın Avrupa ile yakınlaşmasına, sözde "demokratikleşme" sine ve serbest piyasa ekonomisine geçiş sürecine açık destek vermiştir ve bugün de vermeye devam etmekte, Ukrayna'daki krizin siyasi görüşmeler ve "güç paylaşımı" yoluyla çözülmesi için kamuoyu önünde ve perde gerisinde yoğun temaslar yürütmektedir. Swoboda adlı faşist partinin yöneticileriyle, AB ülkelerinin Kiev'deki büyükelçiliklerinin yakın ilişki içerisinde olduğu biliniyor. German Foreign Policy" adlı internet sitesinde yer alan bir haber-yorumda, bu yılın başında Almanya'nın Kiev Büyükelçisi Christof Weil'in Swoboda Başkanı Oleh Tianhybok ile AB Ortaklık Anlaşması'nın kabul edilmemesi durumunda hükümeti devirmek amacıyla toplantılar yapıldığı yazıldı. Alman basınında da yer alan bu haber, Dışişleri Bakanlığı tarafından yalanlanmadı.

Faşist Swoboda'nın, Almanya'da Anayasa Mahkemesi'ne yasaklanması için başvuru yapılan faşist NPD ile yakın ilişkilerinin olduğu da biliniyor. Timoşenko'dan umudu kesen Almanya'nın Ukrayna'daki yeni gözdesi boksör Vitali Kličko'dur. Başbakan Angela Merkel de, 2015'te yapılacak başkanlık seçimlerinde Kličko'ya destek vereceklerini açıklamıştır. Elbette bu tesadüf değildir. "German Foreign Policy" sitesinde yer alan bir analize göre, Kličko'nun UDAR'ı, 2010 yılında CDU'nun Konrad Adenauer Vakfı tarafından kurulmuştur.

Ukrayna'da yapılan gösterilerde Büyük Ekim Devrimi'nin lideri LENİN'in heykelinin yıkılması dünya basınında geniş yankı yaratmış, Avrupa basını ve politikacıları, Ukrayna'daki gerici-faşist göstericilerin Lenin'in heykelini yıkmasını sevinçle karşılamıştır. Çok açık anlaşılıyor ki, Batı Avrupa'nın kapitalist devletleri, hâlâ Doğu Avrupa'yı yıllarca istedikleri gibi sömürememenin hıncını ve öfkesini taşıyorlar. Bu nedenle, kapitalist Ukrayna'yı teslim almak için bile sosyalist değerlere saldırıyorlar. Rusya'yla girdikleri güç mücadelesinde, anti-emperyalist değerlere saldırmaktan geri durmuyorlar. Oysa ortada Lenin'in görüşlerine göre yönetilen bir Ukrayna yok. Ama Lenin'in görüşlerini açıktan savunan bir Ukrayna Komünist Partisi var. Ukrayna'da Emek-Yönetim ittifakı kendisini önce, 1991 yılında Ukrayna Komünist Partisi'nin yasaklanmasından sonra kurulan Ukrayna

Sosyalist Partisi, daha sonra da yeniden kurulan Ukrayna Komünist Partisi aracılığıyla ifade etmiştir. Bununla birlikte, aynı ittifak, işletme yönetimlerinin önderliğinde büyük işletmelerde kurulan Yönetim-İşçi ittifakının politikasını temsil eden Cumhurbaşkanlığı adayı Leonid Kuçma tarafından da güçlü biçimde savunuluyordu. Ukrayna Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Pyotr Simonenko, Kiev'den ülkenin güneydoğusunda yürütülen askeri operasyona son vermesini talep ederek Ukrayna'da sivillerin öldürülmesi olaylarının soruşturulması için uluslararası mahkemelere başvurmak niyetinde olduğunu ifade etmişti. Bu talebin AGİT tarafından hazırlanan yol haritası planına uymasına rağmen, Ukrayna Devlet Başkanı Vekili Alexander Turçinov, Ukrayna Komünist Partisi'ni "ayrılıkçılıkla" suçlayıp onu yasaklama tehdidinde bulunmuştur.

Kiev yönetimi, karşıtlarını yok etmeye devam etmek yolunda, yeni rejimi tanımayan Güneydoğu bölgelerinin sakinlerine karşı orduyu kullanıyor ve silahlı eylemlere ateş açıyor. Ukrayna Komünist Partisi, yürütülen cezai operasyona son verilmesi talebinde bulunmuştur. Ukrayna Parlamentosu toplantısında konuşma yapan Komünist Partisi lideri ve devlet başkanı adayı Pyotr Simonenko, Kiev yetkililerini sivillere katliam yapmakla suçlamış ve şöyle demiştir:

" Ukrayna Halkı'na karşı yürütülen bu savaşa son verilmesini talep ediyorum. Biz çoktandır tüm sorunların barışçıl yöntemle çözülmesi için referandum düzenleme fikrini ileri sürmüştük. Ama siz dinlememiş, kan dökülsün istemiştiniz. Şu an Ukrayna genelinde kan dökülüyor. Siz Odessa, Mariupol, Kiev'de yaptığınız katliamdaki can kaybı sayısını gizlemeye çalışıyorsunuz. Ülkenin güneydoğusunda yürütülen bu vahşi operasyonun bir an önce durdurulması lazım. Biz sivillerin öldürülmesi olaylarının soruşturulması için uluslararası mahkemelere vereceğimiz başvuruyu hazırladık. Şimdiye kadar bu olaylar doğru düzgün araştırılmamıştır. Anlaşılan bunu istemiyorsunuzdur ".

Kiev yönetimi, rejime karşı çıkmaya kalkışan tüm aktif ve etkili siyasi güçlere engel olmaya çalışırken, Ukrayna Komünist Partisi yasaklanma tehlikesiyle karşı karşıya gelmiş ve bu tehlike uzun sürmemiş, Ukrayna Komünist Partisi, 1 Temmuz 2014'de yasaklanmıştır. İşte Kiev yönetiminin Ukrayna'da kurduğu "yeni demokrasi" bu olmuştur. Ukrayna'daki gelişmeleri çok yakından takip eden Partimiz Türkiye Komünist

Partisi, Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin de içinde olduğu bölge ülkelerinin komünist partileriyle birlikte yasaklanan UKP ile dayanışma içindedir.

AB ve ABD'nin, Ukrayna'yı teslim almak için faşistlere destek vermesinin, zaten potansiyel bir tehlike olan faşizmi Doğru Avrupa'da güçlendirmeye hizmet edeceği açıktır. Batı'nın faşistleri beslemesi sadece Ukrayna'da değil, diğer Doğu Avrupa ülkeleri için de sözkonusudur.

Önlerine konulan Ukrayna'nın imzalamadığı AB Ortaklık Anlaşması'nı, Gürcistan ve Moldavya imzalamışlardır. Sadece imzalamakla kalmamışlar, Batı'lı kapitalistlerin isteği üzerine, rüşvetlerini ispatlamak için sosyalizmin değerlerine karşı savaş da açmışlardır. "Totaliter doktrinle mücadele" adı altında çıkarılan yasalarla komünizm ile faşizm eşdeğer görülmüş, aynı kategoriye konulmuştur. Gürcistan Parlamentosu, aynı gün "Batı değerlerine" uyum adına çıkardığı yasada kamuya açık yerlerde komünist sembolleri taşıyanlara 600 dolar para cezası verilmesi kararlaştırmıştır. Moldavya'da 11 Temmuz'dan bu yana sosyalizmi ifade eden bütün semboller (orak-çekiç dahil) yasaklanmıştır.

Ukrayna'da yaklaşık 1000 kadar Alman firması faaliyet yürütüyor ve bunların bir kısmının orada şubeleri var ve bunların bir kısmı Ukrayna firmalarına ortak. Bu nedenle Ukrayna'nın istikrarı Almanya için önemli. Nitekim, Alman İşverenler Birliği, Doğu Komisyonu'nda, yeni gelişmelerden ve muhtemel bir bölünme konusunda endişe duyduğunu açıkladı. Yani, Ukrayna'nın bölünmesi Alman sermayesi açısından büyük bir zarar anlamına gelecektir. Alman sermayesi temel olarak Rusya ile iyi ilişkiler içerisinde olmak istiyor. Çünkü, değişik düzeylerde yoğun ekonomik ilişkileri söz konusudur. Almanya, Rus doğalgazı ve enerjisine bağımlıdır. İhtiyaç duyduğu doğalgazın yüzde 35'ini Rusya'dan alıyor. Ancak Federal Almanya Hükümeti, şu an Alman ekonomisi için zararlı olan seçeneği desteklemiştir. Ayrıca bunu sadece Federal Hükümet değil, AB de yapmıştır. Ukrayna'ya "Ya AB'ye gelirsiniz ya da Rusya'nın yanında kalırsınız" alternatifi dayatılmıştır. Bu ekonomik açıdan tamamen hayalciidir. Şu anda Ukrayna'nın içinde bulunduğu kaosun asıl nedeni bu dayatmadır.

Hırvatistan 2013'te AB'ye alındı. Ancak Hırvatistan ile yapılan anlaşma ekonomik anlamda bir zayıflamayı getiriyor. Çünkü son 15 yıl içinde eski Yugoslavya ülkeleriyle yakın ticari ilişkileri vardı.

Emperyalizmin Karadeniz'de Stratejik...(5. sayfadan devam)

Üyelikle birlikte bu ilişkiler kesildi. Hırvatistan, şimdi belli malları komşu ülkelerden satın alamıyor. Tersine daha pahalıya Batı Avrupa'dan satın almak zorundadır. Gelecekte eğer Ukrayna, Rusya kısmı ve Batı'nın egemen olduğu bir kısım olarak ikiye bölünürse, bundan Batı'nın zarar göreceği kesindir. Batıda sanayi yok, tarım egemen. Bir kaç küçük işletme var. Doğu tarafı ise Batı'nın üç katı kadar Gayri Safi Milli Hasılaya sahip. Yani AB bu durumda ancak yoksul bir ülkeyi miras olarak alabilecektir.

Türkiye'nin Ukrayna'ya bakışının ne olduğuna baktığımızda, Türkiye'deki değişim kesimlerin Ukrayna'ya bakış açısının Rusya veya ABD-AB bakış açısından farklı olmadığı görülmektedir.

Nasıl ki, Rusya'nın Akdeniz'deki askeri varlığı Suriye'de Esad yönetiminin devamına bağlıysa, Karadeniz'deki askeri varlığı da Ukrayna'da kendisine yakın yönetimlerin varlığına bağlıdır. Bu nedenle, Rusya'nın Ukrayna'da yaşananlar karşısında sessiz kalması mümkün değildir. Ukrayna'ya müdahale, Rusya'nın arka bahçesine müdahale demektir. NATO'nun Doğu Avrupa'ya yayılmasının dönüm noktası olarak da görülen Ukrayna'da ABD-AB ile Rusya karşı karşıya gelmiş durumdadırlar. Bu sorunun barışçı yöntemlerle hal edilmemesi durumunda Avrupa'nın göbeğinde ufak bir "Dünya Savaşı" yaşanabilir.

Kırım'da yapılan Referandum Rusya'nın lehine sonuçlanmıştır. Ukrayna üzerindeki ABD-AB'nin hakimiyet kurma çabasının devam etmesi durumunda, Ukrayna, Suriye'nin durumuna gelecektir. Nasıl ki, Suriye'de işler içinden çıkılmaz duruma geldiyse, Ukrayna'da da içinden çıkılmaz duruma gelinecektir. Özellikle Batılı güçlerin, Suriye'de Esad'ı devirememesinin nedeni olarak gördükleri Rusya'yı Ukrayna üzerinden vurma çabası burada açık olarak görülüyor. Başka bir deyişle ABD-AB, Rusya'dan Suriye'nin rövanşını almaya çalışıyor. Üstüne üstlük bunu geniş halk kitlelerine dayanarak yapmıyor. Kendi amacına uygun liberal ve Ortodoks sağcı figürler üzerinden yapmaya çalışıyor. Bu açıdan bakıldığında, "ne Rusya ne de ABD-AB" diyen geniş kesimlerin sesi de kısılmaya çalışılıyor. Rusya'nın yapmak istediği de bunun başka bir versiyonudur. Her iki tarafın yapmak istediği, Ukrayna'nın anti-emperyalist hareketinin devrimci dinamiğini yok etmektir. Çünkü Ukrayna'yı bir arada tutacak yegane güç devrimci dinamiktir. Uluslararası güçlerin egemenlik alanından Ukrayna'yı koruyacak başka bir güç de yoktur.

Ukrayna'daki olaylar, uluslar arası çekişmedeki aktörleri yeniden görmemizi sağlamıştır. Suriye'de yaşatılan duruma benzer bir durum, Ukrayna'da yaşanmaya başlamıştır. Bunun en önemli göstergelerinden biri de şimdinin Başbakanı Davutoğlu'nun Dışişleri Bakanı olarak yaptığı Kiev ziyaretidir. Tıpkı, Suriye'de yaptıkları gibi "Ukrayna'nın bütünlüğü ve birliğinden" dem vuran da Davutoğlu'nun kendisidir. Davutoğlu "Suriye'nin de birliği ve bütünlüğünden" söz ediyordu. Suriye'nin geldiği nokta ortadadır. Türkiye'nin de Ukrayna sorununa dahil olması, Ukrayna ile Suriye arasında paralellik olduğunun göstergesinden başka bir şey değildir. Burada Davutoğlu'nun ağzından dökülen şu cümlelere dikkat çekmek gerekiyor. "Bütün soydaşlarımızla, tarihdaşlarımızla olan ilgimiz gibi Kırım Tatar Türkleriyle ilgimiz her şeyin önündedir. Onların kaderi bizim açımızdan hem tarihi olarak üzerimizde bir sorumluluktur, hem de stratejik olarak o soydaşlarımızın bulunduğu ülkelerle bir dostluk köprüsü olmak bakımından da o ülkeler bağlamında büyük önem taşımaktadır." Ve Davutoğlu şunları da söylüyor: "Kırım'da yapılan referandum bu anlamda Ukrayna'nın toprak bütünlüğün ihlal etmesi ve Ukrayna'nın anayasal çerçevesi uluslararası hukuk kurallarıyla uyumlu olmaması bakımından sonuçları itibarıyla de, uygulanmaya konu biçimiyle de kabul edilemez niteliktedir. O bakımdan birçok ülkeyle birlikte biz de bunun bir kez daha kayda geçmesine önem veriyoruz. Ukrayna bizim için stratejik bir ortaktır ve bu stratejik ortaklık çerçevesinde de bütün komşularda olduğu gibi Ukrayna'nın toprak bütünlüğü konusundaki tutumumuzda esastır.", "...Kırım, bütün Ukrayna'nın bir parçası olarak ve bütün Ukrayna gibi bizim için dost bir ülkenin parçasıdır. Ancak tarihi bakımdan ve Kırım Tatar Türklerinin oradaki mevcudiyetleri bakımından çok özel önem ifade eder. Her yerde olduğu gibi Kırım Tatar Türklerinin barışı, esenliği, huzuru ve kendi ülkelerinde eşit vatandaşlık haklarına sahip olarak yaşaması Türkiye'nin hiçbir zaman vazgeçmediği, vazgeçmeyeceği bir ilkedir."

Şimdi Davutoğlu'nun söylediklerinin ne anlama geldiğini kısaca biz söyleyelim:

Türkiye Kırım'da yapılan referandumu AB ve NATO ülkeleriyle birlikte tanımıyor. Çünkü referandumun sonucunu tanımak demek, Kırım Tatarları'nın da tek taraflı bağımsızlıklarını ilan eden ve de birleşme kararı alan Donetsk ve Luganks Cumhuriyetleri gibi bağımsızlığını ilan etmesinin gerekliliğini kabullenmek demek olacaktır. Bağımsızlıklarını ilan

eden cumhuriyetler Kiev'deki AB-ABD yanlısı yönetime açıktan, "ya bizi tanı, federatif bir Ukrayna kurulsun ya da biz bölgelerimizi birleştirerek Yeni Rusya" adını alacağız." diyorlar. Durum böyle olunca da, Davutoğlu lafı evirip çeviriyor, sürekli "Ukrayna'nın birliğinden ve bütünlüğünden yana olduklarından" dem vuruyor. Davutoğlu şunu da biliyor ki, Kırım'daki referandumu tanımak, Türkiye'de gerçekleşebilecek olası özerk cumhuriyetler federasyonunu da tanımak demek olacaktır.

Şimdi Türkiye AB ve ABD ile birlikte referandum sonuçlarını tanımayarak yaptırımlara baş vurabilecektir. Ne ki, Türkiye'nin, Suriye'de düştüğü durumdan farklı bir duruma düşmeyeceği aşikardır. Sonuç olarak Turancı genlere sahip dünün Amerikancı Dışişleri Bakanı, bugünün Başbakanı Davutoğlu'nun Türkiye'sinin Ukrayna sorununa karşı konumlanması, Suriye konusundaki konumlanışının aynısıdır. Partimiz TKP, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm ilerici, devrimci, anti-emperyalist, sosyalist güçleri Ukrayna işçi sınıfıyla ve halklarıyla ve de Ukrayna Komünist Partisi'yle dayanışmaya

TKP PROGRAM TARTIŞMASI

Parti örgütlerimiz, tek tek yoldaşlarımız ve Partimizin dışından, dost devrimci çevrelerden gelen eleştiri, görüş ve öneriler doğrultusunda, komisyonumuzun çalışmaları sonucunda hazırlanan ve son tartışma metni olarak sunulan program taslağının revize edilen altıncı, 1 Eylül 2014 tarihli son baskısı, ATILIM'ın Eylül 2014 sayısının eki olarak yayınlanıyor.

Çok canlı, dinamik ve verimli geçen altı aylık tartışma dönemi sonucunda olgunlaşan bu metin, son kez görüşlerinizi almak için dikkatlerinize sunulmuştur. Şimdiden, altıncı revizyona yönelik, yapıcı, eleştirel, katkı niteliğinde önemli raporlar elimize ulaşmıştır. Dile getirilen her düşünce, öneri ve eleştirinin, hassas bir şekilde, önyargılardan uzak ele alınıp değerlendirilecektir.

TKP Program Komisyonu
3 Eylül 2014

Partimiz 94 Yaşında...(1. sayfadan devam)

ilkesel duruşu korumak belirleyici önem taşıyor.

Mustafa Suphi'nin Partisi, Türkiye Komünist Partisi, 94. kuruluş yıldönümünü böylece somut, aktif ve verimli çalışmalar ile karşıladı. "Türkiye'nin en eski ama en genç Partisi" özelliğini koruyabilmemiz için, saflarımıza yeni katılan genç yoldaşlarımız dikkat merkezimizi oluşturuyor. Bu yoldaşlarımızın eğitimi ve pratiği en önemli görevlerimiz arasında sayılıyor.

Sınıf mücadelesinin bir iktidar mücadelesi olduğu, emek-sermaye çelişkisinin çözümünün, mülkiyet sorununun çözümüne bağlı olduğu, bilimsel sosyalist düşünceden bir milim bile sapmadan yürümenin önemi gerçeği, her zamankinden fazla güncelliğini koruyor.

Türkiye Komünist Partisi örgütleri, kadroları, militanları göğsümüzü gere gere "TKP YAŞIYOR SAVAŞIYOR !" belgisini atabilecek niteliktedirler. Parti yaşamımızın ve mücadelemizin gereği bize bu müsaadeyi veriyor.

YAŞASIN TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ !
YAŞASIN SOSYALİZM !

İnşaat İşçileriyle...(1. sayfadan devam)

ölümüne kadar sömürülüyorlar, sonra da gerçek ölüme gidiyorlar. Patronlar ise işçiye verdikleri 846 TL'yi bir saatte öğlen yemeğinde harcıyorlar.

Bu gidişe DUR demek için, tüm sömürülenlerin, işçi, emekçi ve memurların ayağa kalkması lazım. İnşaat işçileri kendi bağımsız sendikalarını kurarak sendika aristokratlarına, "sol" görüntülü, reformist, liberal, pasifist politikacılara bayrak açtılar. Buna mecbur kaldılar. Yaşamın gerçekleri onları bu girişime yöneltti, çünkü DİSK, 34 üyeli Devrimci Yapı-İş sendikası ile inşaat işçilerinin hiç bir sorun ve talebi konusunda kılını kıpırdatmadı. Türk-İş'e bağlı Yol-İş, tam bir patron ve devlet sendikası. Topladığı aidatlar ile nasıl kapitalist yatırımlar yapacağını hesabının peşinde. Bu gerçeklerden dolayı, Türkiye Komünist Partisi, sendikalaşma sürecini sürdüren ve haklarına sokakta, şantiyelerde sahip çıkan yiğit İnşaat İşçisi kardeşlerimizi selamlıyor. İnşaat işçileri diğer tüm işkolu sendikalarına örnek olacak şekilde örgütleniyor. Her demokratın, devrimcinin, sosyalistin, komünistin görevi bu eylemliliği desteklemek ve gelişmesine somut katkıda bulunmaktır.

Türkiye Komünist Partisi
9 Eylül 2014

Sınıf İçinde...(2. sayfadan devam)

gelişmelere, "kadere" teslim ediyorsa, bu işçinin sınıf bilincine sahip olmadığını işaretidir. Sınıf bilinci, adından da anlaşılacağı gibi, bilgi ve idrak ile ilintilidir. Buradaki örnekte sözkonusu olan ise zayıf sınıfsal bir duygudur.

İşyerinin çalışma koşulları temelinde, çalışanlar ile işverenlerin çıkarlarının karşı karşıya geldiği ortamlarda, bu mücadelenin işçilere kazandıracağı yeni algılar meydana gelir. İşçiler, emek ile sermayenin, işçi ile işverenin çıkar karşıtlığını kendi deneyleri ile yaşarlar ve işçi ile memurların sadece dayanışma içinde, örgütlü sürdürebilecekleri mücadeleler ile haklarını elde edebileceklerinin idrakına varırlar. Lenin, bu tür temel sınıfsal idrakların "trade-unioncu", yani sendikal, ekonomik bilinci geliştirdiğini, ancak bunun da bilinç oluşumuna katkıda bulunan spontane olgular olduğunun altını çizer.

Ne ki, bu tür deneylerden elde edilen bilinç hareketlerinin, mücadelenin sonuçlanmasının ardından, burjuvazinin devasa medya baskısı ve burjuva ideolojisinin farklı araçları ile bastırıldığını izleyebiliyoruz. Bunu engellemenin tek yolu, işçi sınıfının bilimi, sosyalist teori doğrultusunda, sınıf sendikacılığını uygulayan sendikaların ve komünistlerin, işçilerin sınıf bilincinin gelişmesini ve derinleşmesini destekleyen programatik, düzenli çalışmalardır.

İşçi ve memurların, geleneksel temel sınıf idrakları ile, işçi sınıfının sınıf bilincinin en yüksek düzeyi sosyalist bilincini edinmeleri arasında bir dizi ama sürekli yükselen sınıf idrakı basamakları mevcuttur.

Lenin, işçi, kendi gücü ve olanakları ile ancak ekonomik bilincini geliştirebilir der. Bugün ülkemizde sınıf ve kitle sendikacılığının perişan halini gözönünde bulundurduğumuzda ise, işçi ve memurların, işçi sınıfının, ekonomik bilincinin dahi gelişmesindeki zorlukları daha rahat anlarız.

Politik sınıf bilinci ve özellikle sosyalist bilinç, kendiliğinden, spontane olarak gelişmez, der Lenin. Kendiliğinden ve spontane olarak işçi sınıfının, işçi ve memurların beynine nüfuz eden asıl olarak burjuva ideolojisi. "Kaynağı itibarıyla sosyalist ideolojiden çok daha eski, çokyönlü gelişmiş ve karşılaştırılamayacak derecede fazla yaygınlaştırma araçları, olanaklarına sahiptir burjuva ideolojisi" der Lenin. Burjuva ideolojisi, kapitalizmde beşikten, mezara dek insanlara hergün, camiler, kuran kursları, okullar, üniversiteler, ordu, işyerleri, sinemalar, diziler, reklamlar, görsel-yazılı burjuva basını ve sosyal medya vasıtasıyla enjekte ediliyor.

Bütün bu sebeplerden dolayı, politik bilinç, bilimsel sosyalizmin gerçekleri, dışarıdan, işçi sınıfına ulaştırılmak, içine taşınmak zorundadır. Lenin, bunun temel önemine işaret eder. Lenin, sosyalist sınıf bilincinin, işçi sınıfına, ancak, işverenle, ekonomik çatışma deneylerinin ötesinde, dışında taşınabileceğini ifade eder. Bu noktada, çeşitli sınıf ve toplumsal katmanların, sınıflar ile burjuva devlet ilişkisinin, burjuvazinin sınıf çıkarlarının yaşama geçirilmesi ve korunması açısından devletin, iktidarın önemi öne çıkar. İşçi sınıfının bu konuların idrakına varması için sosyalizmin teori olarak, felsefe, tarih ve ekonomik boyutlarının işçi sınıfının bilincine çıkarılması gerekir. Emek-sermaye çelişkisinin temelinde özel mülkiyet sorununun yattığını görmesi gerekir. Bunu yaşama geçirecek olan tek güç de işçi sınıfının politik örgütü, Komünist Partisidir. Komünist Parti üyeleri bu görevi yerine getirmek için, kendilerini bilimsel sosyalizmin teorisi konusunda geliştirmeli ve bu görüşleri sınıfın bir bileşeni olarak sınıfın içinde yaygınlaştırmalıdır. Bu çalışma da doğal olarak soyut temelde değil, işçi ve memurların kendi öz deneyleri temelinde mümkün olur. Buradan çıkan temel sonuç, komünistlerin önce kendilerinden başlamak üzere, teorik, ideolojik ve politik bilgilerini geliştirmeleri gereğinin, olmazsa olmaz bir gereklilik olduğu ve bu bilgilerin işçi, memur ve diğer emekçilere ancak kendi pratik mücadele ortamlarına bağlı olarak, yani sınıf mücadelesinin içinde aktarılabileceğidir.

**TÜRKİYE'NİN EN ESKİ
AMA EN GENÇ PARTİSİ
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
94 YAŞINDA
10 Eylül 1920 - 10 Eylül 2014**

**TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
YAŞIYOR, SAVAŞIYOR**